

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

5 май 1981 година*

„Риболов - мерки за съхранение”

По дело 804/79

Комисията на Европейските общности, за която се явяват правните сътрудници, г-н Donald W. Allen и г-н John Temple Lang, в качеството на представители, със седалище Люксембург, в кантората на нейния правен съветник, г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

подпомагана от

Френската република, за която се явява г-н Gilbert Guillaume, директор по правните въпроси в Министерство на външните работи, в качеството на представител, и за целите на писмената процедура от г-н Philippe Moreau-Defarges, съветник към директората по правни въпроси към Министерство на външните работи, в качеството на общ представител, със съдебен адрес в Люксембург, посолството на Френската република,

и

Ирландия, за която се явява г-н Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, в качеството на представител, подпомаган, за целите на устното производство, от г-н James Lynch, Assistant Chief State Solicitor, и от г-н Declan N. C. Budd, Barrister, със съдебен адрес в Люксембург, ирландското посолство,

присъединени страни,

срещу

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за които се явява г-н R. D. Munrow, Assistant Treasury Solicitor, в качеството му на представител, подпомаган от Lord Mackay of Clashfern, и г-н Peter G. Langdon-Davies, barrister от Inner Temple, със съдебен адрес в Люксембург, посолството на Обединеното кралство,

ответник,

искане за обявяване, че посредством приемането и прилагането през 1979 г. на някои национални мерки във връзка с риболова, Обединеното кралство не е изпълнило своите задължения съгласно Договора за ЕИО,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, представител, г-н P. Pescatore, лорд Mackenzie Stuart и г-н T. Koopmans (представители на състав), г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due и г-н U. Everling, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 13 ноември 1979 г., Комисията на Европейските общности подава жалба, съгласно член 169 от Договора за ЕИО за постановяването на това че, посредством прилагането в областта на риболова на едностранни мерки, които обхващат от една страна пет законови акта във връзка с размера на дупките на мрежите и с минималните размери за улова на някои видове и от друга страна на разрешителна система за риболов в Ирландско море и водите около остров Ман, Обединеното кралство не е изпълнило своите задължения съгласно Договора.

2. Мерките, които принадлежат към първата група, обхващат следните законови актове, които са влезли в сила на 1 юли 1979 г.

- The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, № 744,

- The Immature Sea Fish Order 1979, № 741,

- The Immature Nephrops Order 1979, № 742,

- The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, № 743,

- The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland)

1979, № 235.

3. Разпоредбите, приложени в Ирландско море и водите около остров Ман, се основават на два регламента:

- The Herring (Irish Sea) Licensing Order, № 1388 и

- The Herring (Isle of Man) Licensing Order, № 1389

Следва да се отбележи, че това са същите мерки, които вече са били предмет на Решение на Съда от 10 юли 1980 г. (дело 32/79, Комисията срещу Обединеното кралство).

История на спора

4. На общо основание, в началото на 1979 г. Съветът, на когото Комисията, в съответствие с член 102 от Договора за присъединяване, предложи приемането на поредица от мерки за съхранението на рибните ресурси във водите съгласно юрисдикцията на държавите-членки, не успя да приеме необходимите разпоредби. При тези обстоятелства Съветът прие временни мерки, чието действие, прилагано в продължение на ограничени срокове, беше удължавано от многократно. Тези решения, които имат сходна формулировка, са с дата от 19 декември 1978 г. (не публикувано), 9 април 1979 г., 79/383 (ОВ L 93, стр. 40) и 25 юни 1979 г., 79/590 (ОВ L 161, стр. 46). Последното решение, което е приложимо към момента на поставянето в действие на петте законови акта от първата група, има следното съдържание:

„Решение на Съвета

от 25 юни 1979 г.

въз основа на договорите, по отношение на риболовните дейности във водите съгласно суверенитета или юрисдикцията на държави-членки, предприети на временна основа до момента на приемането на постоянни мерки на Общността.

Съветът възнамерява да постигне разбирателство възможно най-скоро през 1979 г. относно мерки за съхранение на Общността и управлението на рибните ресурси и свързаните въпроси. До момента на приемането на решение по този въпрос и предвид както член 102 от Договора за присъединяване, така и на нуждата от защита на биологичните ресурси и да се поддържат адекватни отношения с трети страни по въпросите на риболова, Съветът, на 19 декември 1978 г. и 9 април 1979 г., прие временни мерки, които влязоха в действие съответно от 1 януари до 31 март 1979 г. и от 1 април до 30 юни 1979 г. В следствие от тези мерки, Съветът взе решение относно следните временни мерки, които ще се прилагат от 1 юли 1979 г. докато Съветът постигне окончателно споразумение, или до 31 октомври 1979 г., в зависимост от това кое от двете настъпи първо.

1. Държавите-членки провеждат своята политика в риболова по такъв начин, че уловът на техните съдове по време на преходния период следва да вземе предвид предоставените от Комисията на Съвета съвкупно допустими количества улов в тяхната кореспонденция от 23 ноември 1978 г. и 16 февруари 1979 г. и частта от съвкупно допустимите количества улов, предоставени на трети страни съгласно споразумения или договорености, сключени с тях от страна на Общността. Хванатия през преходния период улов ще бъде компенсиран в съответствие с

предвиденото за 1979 г. разпределение, относно което Съветът постигне последващо решение.

2. Що се отнася до техническите мерки за съхранението и ръководството на рибните ресурси, държавите-членки прилагат същите мерки, които са били в сила на 3 ноември 1976 г., и други мерки, взети в съответствие с процедурите и критериите от приложение VI към Резолюция на Съвета от 3 ноември 1976 г.”

5. С писмо от 21 март 1979 г. правителството на Обединеното кралство уведоми Комисията за своето намерение да постави в действие на 1 юни 1979 г. поредица от мерки за съхранението на рибните ресурси относно бримките на мрежите, минималните размери за улов на риба и друг улов и поискано одобрението от Комисията по този въпрос, в съответствие с приложение VI към Резолюция от Хага (чийто текст, наричан по-нататък „Резолюция от Хага”, непубликувана в Официален вестник, се цитира в Решение на Съда от 16 февруари 1978 г., Комисията срещу Ирландия, 61/77, Recueil, стр. 417, параграф 37. Впоследствие правителството уведоми Комисията, че предложените мерки няма да влязат в сила до 1 юли.

6. Комисията запази своята позиция, докато получи пълния текст на предложените мерки и правителството на Обединеното кралство Ж изпрати на 19 юни 1979 г. пет проекта за законови актове, а на 29 юни 1979 г. – шести проект, който заменя един от първоначалните пет проекта. В разменената по този въпрос кореспонденция с правителството на Обединеното кралство, Комисията няколкократно акцентира върху това, че предложените мерки не биха могли да влязат в сила, без да са получили нейното одобрение с оглед на обстоятелството, че материята попада в правомощията на Общността.

7. Въпросните мерки влязоха в сила на 1 юли 1979 г.

8. На 6 юли 1979 г. Комисията изпрати на правителството на Обединеното кралство писмо, с което го уведомява, че предприема действия съгласно член 169 от Договора. Комисията получи забележките на правителството в писмо от 31 юли 1979 г. и изложи своето мотивирано становище относно упоменатите по-горе законови актове на 3 август 1979 г. и по спора относно риболова в Ирландско море и водите около остров Ман на 2 октомври 1979 г.

9. Страните не оспорват обстоятелството, че законовите актове, влезли в сила на 1 юли 1979 г. от Обединеното кралство съставляват същински мерки по опазване и че те съответстват, поне по принцип, на мерките, предложени по същото време от Комисията на Съвета, що се отнася до съвкупните въпросни морски територии. Направените от Комисията критики се основават на схващането, че мерки от този вид не могат да бъдат ефективно приети, освен по отношение на цялата Общност, че Съветът е трябвало да може да ги приеме в предвидената по силата на Договора форма, ако самото Обединено кралство не е блокирало процеса на вземане на решение в рамките на Съвета и че посредством едностранното приемане на въпросните

мерки Обединеното кралство не е зачело правомощията, които са предоставени на Общността и Ж принадлежат в своята цялост, считано от 1 януари 1979 г. Според Комисията, при тези обстоятелства, оспорените мерки следователно могат да бъдат приети само с нейно позволение.

10. Само като алтернативна възможност комисията е Разгледала същината на различните мерки, приети с оглед на това да се покаже, че, при положение, че представляват основни мерки по опазване, тяхното приемане е в нарушение на принципа за равнопоставеност при третирането на всички рибари от Общността, или що се отнася до времето, по което те са приети, или що се отнася до подробните начини на тяхното приложение.

11. Правителството на Френската република и правителството на Ирландия изразиха своята подкрепа по делото на Комисията.

12. Френското правителство припомня, че риболовът и по-конкретно опазването на морските видове влизат в обхвата на изрично прехвърлените на Общността правомощия и подчертава, че на 31 декември 1978 г. всички национални правомощия в областта на мерките по опазване изчезват съвкупно и безвъзвратно. Следователно трябва да се направи основополагащо отграничение, в съответствие със съществуващия съдебен прецедент на Съда, между периода, който изтече на 31 декември 1978 г. и последващия период. От този момент нататък правомощието да се приемат мерки за защитата на морските биологични ресурси се обхваща единствено от компетентите на Общността и по-конкретно на Съвета. Съветът не може, без да засегне разпоредбите на член 102, да възстанови на държавите-членки дадено правомощие, което те окончателно са изгубили. Като се вземат в предвид тези правни обстоятелства, приетите от Съвета решения трябва да бъдат разбирани като решения „закрепващи” и определящи мерките по опазване, във вида, в който действат към момента на изтичане на преходния период, а не като решения, с които се делегират или прехвърлят правомощия.

13. Правителството на Ирландия, при все че подкрепя действието на Комисията, обаче не приема позицията на Френското правителство по отношение на въпроса за правомощията. То поддържа становището, че положението се регламентира от последващите решения на Съвета, както е упоменато по-горе, но то не би искало да изключи възможността Съветът да може, дори след изтичането на периода, установен в член 102 от Договора за присъединяване, да приема правила, процедури и критерии за действие от отделни държави-членки вместо действие от страна на самия Съвет, в случай че обстоятелствата наложат необходимостта от неотложни мерки по опазване.

14. Правителството на Обединеното кралство твърди, че доколкото Съветът не е упражнил предоставените му съобразно член 102 от Договора за присъединяване правомощия, дори след изтичането на установения в този член период държавите-членки запазват остатъчни правомощия и задължения, докато Общността осъществи цялостно своите правомощия. То не оспорва, че приетите от държавите-членки при тези обстоятелства мерки

трябва да бъдат в съответствие с всички съответно значими разпоредби на правото на Общността; следователно в това дело основният въпрос е дали мерките са в противоречие с действащото законодателство на Общността и дали, при приемането им, Обединеното кралство е нарушило някое от своите задължения в изпълнение на правото на Общността.

15. Правителството на Обединеното кралство е на мнение, че по времето, когато е въвело петте въпросни законови актове не е имало действащо законодателство на Общността относно същата материя, също както и не е имало законодателство на Общността относно риболова на херинга в Ирландско море и водите около остров Ман. Правителството смята, че то е изпълнило задълженията, които произтичат от решенията на Съвета, и Резолюцията от Хага предвид на обстоятелството, че то е провело консултации с Комисията на всеки етап от подготовката на оспорените мерки и е потърсило нейното одобрение. От друга страна, то не е съгласно, че тази препоръка и решенията, които разширяват нейното приложение, могат да бъдат тълкувани като изискващи предварителното разрешение на Комисията за всякакво действие от страна на държавите-членки.

16. Като се имат предвид неяснотите, които характеризират правното положение във въпросната област, уместно е на първо място да бъде установено състоянието на правото на Общността относно мерките по опазване към определения момент. След като бъдат установени основите на правното положение, би било необходимо да бъдат разгледани по отделно от една страна въпросът за съответствието с правото на Общността на приемането на петте законови акта, които са оспорени от Комисията, и от друга страна- положението с риболова в Ирландско море и водите около остров Ман, което поставя специални правни проблеми.

Правно положение към въпросния момент

17. Съдът вече е имал повод да напомни в предходни решения и най-наскоро в свое Решение от 10 юли 1980 г., което вече бе споменато, елементите от правото на Общността, които се прилагат в тази област. Описаното в тези решения положение своевременно претърпя съществено изменение, поради обстоятелството, че след изтичането на 1 януари 1979 г. от преходния период, установен по силата на член 102 от Договора за присъединяване, правомощието да приема, като част от общата политика в областта на риболова, мерки във връзка с опазването на морските ресурси цялостно и окончателно принадлежи на Общността.

18. Следователно, държавите-членки повече нямат право да упражняват каквото и да било свое правомощие в областта на мерките за опазване по отношение на водите, които попадат под тяхна юрисдикция. Приемането на такива мерки, заедно с ограниченията, които те налагат що се отнася до риболовните дейности, считано от тази дата, е въпрос на правото на Общността. Както правилно изтъкна Комисията, ресурсите, до които рибарите на държавите-членки имат равно право на достъп, трябва от този момент нататък да се подчиняват на правилата на правото на Общността.

19. Като се има предвид тази принципна позиция трябва да бъде оценено правното положение. То се характеризира чрез обстоятелството, че в област, в която правомощията са поверени на Общността, Съветът не е приел в изискваните срокове мерките по опазване, определени в член 102 от Договора за присъединяване.

20. По този въпрос е уместно да се акцентира, преди всичко, върху това, че тъй като прехвърлянето на Общността на правомощия в тази област е пълно и окончателно, подобно бездействие в никакъв случай не би могло да възстанови на държавите-членки правомощието и свободата на едностранно действие в тази област.

21. Следва, както беше заявено от Френското правителство, при отсъствието на разпоредби, приети от Съвета в съответствие с формите и процедурите, предписани от Договора, че мерките по опазване, каквито са налице в края на периода, указан в член 102 от Договора за присъединяване, се запазват в държавата, в която са съществували по време на изтичането на установения по силата на тази разпоредба преходен период.

22. Обаче, не е възможно това разбиране да бъде разширено до там, че да бъде абсолютно невъзможно държавите-членки да изменят действащите мерки по опазване в случай на нужда, породена от развитието на съответните биологични и технологични обстоятелства в тази сфера. Такива изменения биха били само с ограничен обхват и не биха обхващали нова политика по опазване от страна на държава-членка, тъй като правомощието да установява такава политика принадлежи занапред на институциите на Общността.

23. Като се има предвид положението, създадено поради бездействието на Съвета, условията, при които такива мерки могат да бъдат приети, трябва да бъдат определени посредством всички налични правни елементи, било то частично, и като се имат предвид останалата част структурни принципи, на които се основава Общността. Тези принципи изискват от Общността да запази при всички обстоятелства своята способност да се съобрази със своите задължения, при съблюдаване на имащото значение равновесие, предвидено по силата на Договора.

24. Във връзка с това преди всичко трябва да бъде отчетено, че към момента на събитията, които са в основата на спора, Комисията е представила изискуемите в член 102 от Договора за присъединяване предложения, така че Съветът е разполагал с проект относно всички мерки по опазване, които трябва да бъдат приети. При все че е вярно, че Съветът не възприема тези предложения, той най-малкото е установил някои насоки, изразени в упоменатите по-горе решения и, по-специално, в това от 25 юни 1979 г., което е било в действие към момента на въпросните събития.

25. Тези решения, които по същността си имат временен характер, възприемат предложенията на Комисията що се отнася до съвкупно допустимите количества като ограничение пред съвкупните риболовни дейности през въпросния период. Нещо повече, те консолидират

техническите мерки за опазване и контрол на рибните ресурси, които действат към момента. По този начин те са отражение, от една страна, на намерението на Съвета да укрепи авторитета на предложенията на Комисията и, от друга страна, на неговото намерение да предотврати изменението от страна на държавите-членки на действащите мерки по опазване без наличието на призната необходимост за това изменение.

26. По отношение на всички изменения, които биха били необходими, по отношение на действащите мерки по опазване, решенията, които бяха упоменати по-горе, се отнасят до "процедурите и критериите" на Резолюцията от Хага. Може да бъде напомнено, че тази резолюция по принцип изключва едностранни мерки от страна на държавите-членки и че при отсъствието на мерки на Общността, тя допуска единствено мерки, които са приети за гарантиране на защитата на ресурсите и които са във вид, които не допуска дискриминация. Освен това, тя подчертава, че такива мерки не трябва да накърняват правилата, които следва да бъдат приети за политиката на Общността относно опазването на ресурсите.

27. Преди да приеме такива мерки от засегнатата държава-членка се изисква да поиска одобрението на Комисията, с която трябва да бъдат проведени консултации на всеки етап от процедурата. Трябва да се отбележи, че тези изисквания, които първоначално бяха определени по време на преходния период, установен по силата на член 102 от Договора за присъединяване, трябва занаяпред да се разглеждат в нов контекст, които се характеризира с изключителни правомощия на Общността в тази област и с всеобхватното действие на съответните правила на правото на Общността, без да се накърняват преходните разпоредби на членове 100, 101 и 103 от Договора за присъединяване, чието приложение обаче не е предмет на разглеждане в настоящото дело.

28. Съгласно член 5 от Договора от държавите-членки се изисква да предприемат всички необходими мерки за подпомагане на постигането на задачата на Общността и да се въздържат от всякаква мярка, която може да постави в опасност постигането на целите на Договора. Тази разпоредба налага на държавите-членки специални задължения за действие и бездействие в случаи, когато Комисията, за да се справи с неотложни нужди по опазване, е представила пред Съвет предложения, които, при все че не са били приети от Съвета, съставляват отправната точка за съгласувано действие на Общността.

29. Нещо повече, трябва да се напомни, че съгласно член 7 от Договора, рибарите от Общността трябва да имат, при съблюдаване на упоменатите по-горе изключения, равнопоставен достъп до рибните запаси, които попадат под юрисдикцията на държавите-членки. Единствено Съветът разполага с правомощието да определя подробните условия за такъв достъп в съответствие с процедурите, установени по силата на член 43, параграф 2, алинея 3 от Договора и член 102 от Договора за присъединяване. Това правно положение не може да бъде изменено чрез едностранно приети от държавите-членки мерки.

30. Тъй като това е област, запазена за правомощията на Общността, в която държавите-членки могат занапред да действат само като попечители на общия интерес, следователно дадена държава-членка не може, при отсъствието на подходящо действие от страна на Съвета, да поставя в действие каквито и да е временни мерки по опазване, които могат да бъдат необходими предвид на случая, освен като част от процес на сътрудничество с Комисията и като надлежно се вземе предвид общата задача на ръководство, която член 155, в този случай заедно с решението от 25 юни 1979 г. и паралелните решения, предоставя на Комисията.

31. Така, в случай, който се характеризира с бездействие на Съвета и чрез запазване по принцип на действието на съществуващите мерки по опазване след изтичането на периода, установен в член 102 от Договора за присъединяване, Решението от 25 юни 1979 г. и паралелните решения, както и изискванията, присъщи на опазването от страна на Общността на общия интерес и интегритета на собствените Ж правомощия, налага на държавите-членки не само задължение да предприеме подробни консултации с Комисията и да потърси добросъвестно нейното одобрение, но също така задължение да не установява национални мерки по опазване независимо от възраженията, резервите или условията, които биха били изложени от Комисията.

32. Може да се отбележи, че процесът на сътрудничество между държавите-членки и Комисията е потвърден от практиката, която широко се следва, доколкото Комисията е представила своето мнение относно голям брой национални мерки по опазване, които са за които е била уведомена от страна на различни засегнати държави-членки и в подходящите случаи е представила резерви или условия (виж за въпросния период, съобщенията публикувани в ОВ С 154, стр. 5, 1978 г., С 119, стр. 5, 1979 г., С 133, стр. 2, 1980 г.).

33. Като се има предвид, така очертаното правно положение трябва да бъдат разглеждани двете групи мерки, които са предмет на спора.

Относно законови актове, оспорени от Комисията

34. Правителството на Обединеното кралство, твърди че петте законови акта, оспорени от Комисията, са били предмет на предварителни консултации от негова страна в съответствие с решенията на Съвета и процедурата, установена по силата на Резолюцията от Хага. Не може да става въпрос за прилагането им в действие преди получаване на становището на Комисията, още повече, че става видно от представената от самата Комисия информация, че мнозинството от мерките, приети от държавите-членки към въпросния момент, са били нотифицирани едва след влизането им в действие и че случаите на предварително одобрение са изключение.

35. В това отношение трябва да бъде заявено, че проведената от правителството на Обединеното кралство консултация не бе задоволителна и не може да се разглежда като съответстваща на изискванията на решенията

на Съвета. При все че е вярно, че Комисията е информирана на 21 март 1979 г. за намерението на правителството, едва на 19 юни тя е могла да се запознае с текста на предложените мерки. Като се има предвид техническата сложност на въпроса, ясно е че този начин за разглеждане на материята не позволява на Комисията да прецени всички последици от предложените разпоредби и да упражни надлежно задължението за ръководство, предоставени Ж в съответствие с член 155 от Договора.

36. Може да се отбележи, че Комисията е изложила своите резерви в самото начало на процедурата на консултации и че тя ги е подновила изрично на 22 и 27 юни, след като е разгледала съдържанието на мерките и е изразила намерението си да не ги одобри, докато някое пълно разглеждане не направи възможно намирането на област на разбирателство. Правителството на Обединеното кралство не е предприело никакво действие в следствие на тези бележки и мерките са били въведени в действие на 1 юли 1979 г. с последица, че Комисията незабавно е започнала процедурата съгласно член 169 от Договора с писмо от 6 юли 1979 г.

37. Аргументът на правителството на Обединеното кралство, е че в други случаи Комисията е дала с обратна сила одобрение на мерки, които вече са въведени в сила от държавите-членки, не могат да засегнат това становище от позицията. В същност, установено е че във всички случаи, споменати относно въпросните мерки в крайна сметка са одобрени, в необходимите случаи след приемане от засегнатата държава на условията, установени по силата на Комисията. При все, че приетата процедура в тази област от някои държави-членки може да изглежда незадоволителна от гледна точка на задължението за сътрудничество, установено в член 5 от договора, споменатите случаи не са сравними с оспорените мерки на Обединеното кралство, по отношение на които Комисията е изразила своите резерви от самото начало на консултативната процедура и срещу които тя официално е поддържала своите възражения.

38. Следователно изглежда, че Обединеното кралство не е изпълнило своите задължения съгласно Договора както чрез препятстване на Комисията, посредством приетата консултативна процедура, подходящо да разгледа предложените мерки, така и чрез въвеждането им в действие независимо от възраженията на Комисията.

Мерките, приложими към Ирландско море и водите около остров Ман

39. Правителството на Ирландия, което придава специално значение на тази страна от спора, поиска от Съда да изясни правното положение що се отнася до приложението на съответните правила от правото на Общността в териториалните води около остров Ман.

40. Както Съдът вече обяви в своето Решение от 10 юли 1980 г., не е необходимо в тази връзка да се разглежда конституционното положение на остров Ман или връзката на тази територия с Общността, тъй като е ясно от самото съдържание на въпросната наредба, именно наредбата за разрешителните за херинга (остров Ман) Lincensing Order, № 1389, че тази

мярка е била приета съгласно законодателството на Обединеното кралство от британското правителство, така че Обединеното кралство трябва да поеме пълната отговорност за тази мярка по отношение на Общността.

41. Достатъчно е да се заяви, че правната основа на режима на риболов, оспорена от страна на Комисията, през 1979 г., остава същата като тази, която Съдът трябваше да разгледа в своето Решение от 10 юли 1980 г. за годините 1977 и 1978. При все че от досието става видно, че режимът сякаш е бил незначително либерализиран в полза на ирландските рибари, Съдът само може да поддържа оценката, която е направил в споменатото решение, в смисъл че системата на риболовни разрешителни, прилагана в Ирландско море и водите около остров Ман не съставляват предмет на никакви консултации или не са резултат на никакво разрешение от страна на Комисията, че подробните правила за нейното изпълнение са изцяло запазени на преценката на властите на Обединеното кралство, без да бъде възможно за органите на Общността, другите държави-членки и засегнатите лица да разполагат с правна сигурност относно начина на същинско приложение на системата.

42. Тази система, сама по себе си, нарушава едно от основополагащите правила в тази област, упоменато по-горе, в смисъл че тя е възпрепятствала рибарите от други държави-членки и особено тези от Ирландия от това да имат достъп до риболовните зони, които трябва да бъдат открити за тях на еднаква основа с рибарите от Обединеното кралство.

43. Следователно, необходимо е повторно да се потвърди относно годината 1979 установеното вече по силата на решението от 10 юли 1980 г. относно неизпълнението от страна на Обединеното кралство на своите задължения. Нещо повече, трябва да бъде записано обстоятелството, че системата, прилагана в указаната морска зона повдига въпроса за един от същностните принципи в тази област.

По съдебните разноски

44. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник по отношение на неизправната страна трябва да бъде постановено да заплати разноските по делото. Тъй като ответникът не успя да защити своите доводи, трябва да му бъде постановено да заплати разноските, включително тези, направени от присъединените страни.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Обявява, че Обединеното кралство не е изпълнило своите задължения съгласно Договора за ЕИО:

а) посредством влизането в действие, считано от 1 юли 1979 г., без съответните предварителни консултации и независимо от възраженията на Комисията, на следните законови актове:

- The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, № 744,

- The Immature Sea Fish Order 1979, № 741,
- The Immature Nephrops Order 1979, № 742,
- The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, № 743,
- The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, № 235;

б) посредством запазването в сила в Ирландско море и във водите около остров Ман съобразно наредбата за разрешителните за херинга (Ирландско море) Licensing Order 1977 г., и за херинга (остров Ман) Licensing Order 1977, № 1389, на система от риболовни разрешителни, които не са съставлявали предмет на подходящи консултации с Комисията или не са били предмет на разрешение от страна на Комисията, чиито подробни правила за изпълнение са оставени изцяло на преценката на властите на Обединеното кралство, при което е било невъзможно за органите на Общността, другите държави-членки и засегнатите лица да бъдат наясно в правно отношение относно начина на същинското прилагане на системата и които, в резултат на това, имат действието на възпрепятстващи достъпа на рибарите от други държави-членки до риболовните зони, които би трябвало да бъдат открити за тях на равнопоставена основа при съпоставка с рибарите от Обединеното кралство.

2. Определя, Обединеното кралство да заплати разноските по делото, включително тези на присъединените страни.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 май 1981 година.

Подписи